

de i jordhytte mil fra postkasse

der hun virket som evangelist. Den natten ga Den Hellige Ånd henne beskjed om at hun skulle reise til Paraguay — et land hun aldri hadde hørt om. Der skulle hun dra dypt inn i jungelen og ta seg av de fattigste blant verdens fattige; jungelindianerne.

En selv om helsen skranter, har ikke Anna tenkt å gi seg ennå. Hun lengter seg nesten syk etter alle indianervennene sine, sier hun, og har store planer om å dra tilbake. Spesielt savner hun adoptivbarnet Elsa (49), som etter hvert har gitt henne fire barnebarn og seks oldebarn.

Anna tok til seg lille Elsa da hun var bare syv år gammel. Da kom Elsas bestemor leiende med piken og spurte Anna om hun ville ha henne. Begge foreldrene var blitt drept som følge av blodhevn. Faren var blitt halshugd på landeveien, og moren var blitt drept langsomt med gift. En forferdelig skjebne for barnet, og Anna kunne ikke si nei til Elsa.

Alene i jungelen

I forrige ukes Hjemmet fortalte Anna om den syv uker lange reisen over Atlanterhavet til landet hun hadde fått beskjed om å dra til, men aldri hadde hørt om. Hun måtte vente en måned i Paraguays hovedstad, Asunción, før noen kom ut av jungelen og hentet henne med en gammel jeep. Deretter brukte Anna 14 dager på å nå misjonsstasjonen, der hun hadde selskap av misjonæren Bergljot Nordmoen i fire måneder, før Bergljot ble syk og måtte dra tilbake til Norge.

Plutselig befant Anna seg alene blant indianerne. Det ble et kultursjokk av dimensjoner, men Anna følte at hun hadde Gud med seg. Hun begynte snart å like seg i den grønne og fuktige ødemarken, hvor hun skulle forbli i 40 år.

Vi vanlige mennesker har vanskelig for å fatte hvordan noe sånt kan gå an, men Anna Strømsrud er besjelet med en kraft som overgår alt og overvinner alt, og da makter man det utrolige. Dette er i alle fall hennes egen forklaring på hvordan man overlever 40 år i jungelen og samtidig

har god lyst til å leve det samme livet om igjen!

Men inntil videre bor Indianer-Anna i sin lille, røde hytte på Løten, hvor hun omgir seg med utstoppede eksotiske dyr og fugler.

– Jeg må ha litt jungel rundt meg, ellers blir det for trist, sier hun om akkurat den saken.

Så forteller Anna videre om sitt jungelliv:

– Det første året hadde jeg ingenting. Nesten ikke penger, og ikke noe fremkomstmiddel. Da måtte jeg gå til fots rundt omkring i jungelen når jeg skulle på sykebesøk. Det andre året fikk jeg et esel, deretter en gammel dame-syke, men det var en tungvint måte å komme seg frem på i varmen. Det tredje året ble alt liksom mye lysere. Da fikk jeg meg moped. Med den kunne jeg kjøre omkring på indianerstiene. Det gikk som en drøm, og mopeden og jeg ble etter hvert uadskillige.

Tilbudt revolver

Anna fikk mange advarsler i denne tiden.

– Jungelen var full av rovdyr, slanger og tvilsomme personer som kunne finne på litt av hvert, ble det hevdet. «Skaff deg en revolver,» var rådet jeg fikk, og det var på hengende håret at jeg ikke gjorde det! forteller hun.

En dag kom det nemlig en mann med en revolver han ville selge.

– Da jeg fikk den i hånden min, så den fryktingytende ut. Jeg skulle til å slå til på tilbudet, men så hørte jeg en røst som sa: «Kjøper du den, vil du få bruk for den. Men hvis du lar være, så skal jeg hjelpe deg...» Og det har Vårherre jammen gjort, sier Anna.

– Flere ganger ble jeg truet på livet av banditter som var ute etter indianernes verdifulle tømmer. Bandittene skydde ingenting, og for dem var jeg bare et uromoment som de gjerne ville kvitte seg med. Et menneskeliv var ingenting verdt der ute i villmarken, sier hun.

En dag lengtet Anna så veldig etter brev. Fra misjonsstasjonen var det 25 kilometer å kjøre

► **ANNAS KJÆRE MOPED:** I sitt tredje år i jungelen fikk Indianer-Anna et alle tiders fremkomstmiddel; en moped som hun durte rundt på indianerstiene med. Her er hun fotografert med tropehjelm på sitt «utrykningskjøretøy».

► **ANNA OG ELSA:** Her er Anna sammen med pleiedatteren Elsa, som kom til henne som syvåring etter at begge foreldrene hennes var blitt drept som følge av brutal blodhevn. Da dette bildet ble tatt, var Elsa 13 år, og Anna var 34.

med moped til postkassen, og det tok sin tid på de vanskelige veiene.

– Jeg hadde fått advarsler før jeg dro. «Langs veien bor de mennesker som vil deg vondt...» Men «posthungeren» var større enn frykten for mitt liv, så jeg la av gårde. På tilbakeveien var det blitt kveld og mørkt. Halveis hjemme igjen begynte jeg plutselig å skjelve av redsel, så voldsomt at jeg måtte stanse mopeden. Jeg klarte ikke å komme meg i gang igjen. Men da gjorde jeg som jeg pleide gjøre: Jeg ba høyt til Vårherre, og redselen løste seg opp. Jeg sluttet å skjelve, og kunne fortsette. Senere fikk jeg høre at akkurat på det stedet jeg stoppet, hadde bandittene redet sitt... forteller Anna.

En annen gang hjalp Gud henne med mopeden, dypt inne i jungelen.

– Også da var det blitt mørkt, forteller Anna. – Plutselig stoppet min kjære moped, og ville ikke starte igjen. Jeg prøvde mange ganger, men nei. Da ble jeg veldig redd. En nattsvart jungel er ikke å spøke med! Igjen ba jeg en inderlig bønn: «I Jesu navn, la mopeden starte.» Og da startet den på første forsøket. Det rare er at han som reparerte mopeden dagen etter, sa: «Den mopeden skulle egentlig aldri ha startet...»

Slange som husdyr

Anna ble altså passet godt på fra oven. Og det er hun glad for.

– Farene var mange. Slangene, for eksempel. En gang holdt jeg på å kjøre over en tre meter lang grønn slange som lå som en stakk over veien.

I tillegg hadde Anna ved flere anledninger giftslanger inne i huset på misjonsstasjonen.

– En liten indianerjente som var på besøk, lå på soverommet da hun begynte å skrike noe forferdelig. Da jeg kom inn, lå det en veldig giftig slange klar til hugg. Jeg ropte så høyt jeg kunne på en som kunne slå slangen ihjel. Selv var jeg så redd at jeg spratt opp på et bord og ble stående der.

Anna ler litt av seg selv før hun fortsetter: – Noen uker senere kom en ny slange på besøk. Den klarte min misjonærkollega Bergljot Nordmoen å slå ihjel. Men da den neste kom, skrek jeg enda en gang om hjelp fra indianerne. Han som kom, sa rolig: «Vi slår ikke ihjel alle slags slanger. Denne grønne her er ikke farlig. Den hjelper deg bare med å fange mus.» Ja, ja, du får bli, da, tenkte jeg. Og den ble i flere uker. En gang iblant stakk den sitt grønne hode ut av veggen og så på meg.

På dette første misjonsstedet, Paso Cavena, ble Anna værende i fire år. Deretter dro hun videre på jakt etter mennesker som trengte hennes hjelp enda mer.

– Jeg kom til Amarnbay, der jeg tilbrakte 15 år. Det var der jeg ødela helsen min. Malariaen satte seg fast i kroppen min, og i